

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 13Co/140/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8817205152
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Baran
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8817205152.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Barana a členov senátu JUDr. Evy Šofrankovej a JUDr. Andreja Radomského v spore žalobcu V. Y., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom V. XX, XXX XX Z. K. I., právne zastúpený advokátom JUDr. Igor Šafranko, so sídlom Sov. hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, proti žalovanému PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, právne zastúpený Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 233 516, o zaplatenie primeraného finančného zadostučinenia vo výške 1.100,- Eur, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou, č.k. 3Csp/177/2017- 45 zo dňa 22. mája 2019, takto jednohlasne

rozhodol:

I. P o t v r d z u j e rozsudok.

II. Stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Vranov nad Topľou (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že:

„I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 1.100,- eur do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Žalobcovi sa priznáva nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, ktoré trovy je povinný zaplatiť žalovaný a o ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.“

2. Rozhodnutie právne odôvodnil § 42, § 251, § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov.

3. Vychádzal zo zistenia, že zo spisu súdu prvej inštancie sp. zn. 7Csr/1/2016 vyplýva, že v konaní medzi žalovaným (v tomto konaní žalobca) a žalobcom (v tomto konaní ako žalovaný) bol rozsudkom zo dňa 12.09.2016 žalovaný zaviazaný zaplatiť žalobcovi sumu 172,32 Eur s prísl. a to všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Žalobu v prevyšujúcej časti zamietol. Žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 84%. Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 08.11.2016 a stal sa vykonateľným dňa 12.11.2016.

4. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že podľa cit. ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. žalobcovi jednoznačne vznikla ujma v nemajetkovej sfére, keďže konanie žalovaného bolo spôsobilé prívodiť mu ujmu vo sfére jeho rodinného, súkromného a spoločenského života. Prisvedčil žalobcovi, že tento znášal stav právnej neistoty, obával sa o výšku dlhu a jeho neustále narastanie, keď si žalovaný voči nemu uplatňoval nároky pozostávajúce zo súm na ktoré nemal nárok. Žalobca tak bol nedôvodne

vystavený psychickému vypätiu zo strany žalovaného, najmä tým, že bolo voči nemu vedené konanie ohľadne nároku, ktorý žalobcovi z dôvodu porušenia zákona ani nevznikol. Samotné súdne konanie iniciované zo strany dodávateľa je náramne stresujúcim faktorom, odôvodňujúcim priznanie finančného zadosťučinenia. Vychádzajúc z uvedeného porušenia práv žalobcu ako spotrebiteľa zo strany žalovaného, intenzity zásahu do práv spotrebiteľa, výšky nedôvodne požadovanej sumy žalovaným, dĺžky trvania závadného stavu a konania objektívnej spôsobilosti tohto konania vyvolať negatívne dôsledky v súkromnom a spoločenskom živote žalobcu považoval súd právny základ na finančné zadosťučinenie za dôvodný, a preto mu priznal finančné zadosťučinenie vo výške 1.100,- Eur, ktoré je vyrovnaním ujmy žalobcu, ktorá mu vznikla konaním žalovaného, je určitou satisfakciou za stav, ktorý musel v dôsledku konania žalovaného trpieť a zároveň je aj sankciou postihujúcou žalovaného, ktorý ako dodávateľ finančnej služby konal závadne. V predmetnom konaní bolo jednoznačne preukázané, že žalovaný porušil ust. § 4 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch účinného v čase uzavretia predmetnej úverovej zmluvy, keď formulárová úverová zmluva nemala všetky náležitosti podľa tohto cit. ustanovenia.

5. Vo vzťahu k výške priznaného finančného zadosťučinenia uviedol, že táto závisí od úvahy súdu a nemožno ju objektívne preukázať, čo však neznamená svojvôľu pri rozhodovaní súdu o výške primeraného finančného zadosťučinenia. Z rozsudku 7Csr/1/2016-81 je zrejmé, že z úverového rámca preukázateľne žalobca vyčerpал sumu 1.258,40 Eur a žalovanému uhradil sumu 1.086,08 Eur. Žalovaný však žiadal od žalobcu vrátiť nezaplatenú istinu vo výške 2.221,84 Eur, avšak žalobca bol zaviazaný uhradiť mu len to, čo neuhradil z poskytnutej istiny, teda sumu 172,32 Eur, vo zvyšku sumy 2.049,52 Eur bola žaloba zamietnutá. V tejto časti sa teda žalovaný chcel na úkor žalobcu obohatiť. Strata 1.100,- Eur môže pre žalovaného pôsobiť odradzujúco, nakoľko ide o hrozbu straty prevyšujúcej nad 50% sumy, o ktorú chcel veriteľ spotrebiteľa protiprávne pripraviť v konaní o zaplatenie 2.221,84 Eur. Výška finančného zadosťučinenia musí byť primeraná, a to v závislosti od ujmy, ktorá mohla byť žalobcovi spôsobená porušením právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa. Priznaná suma zároveň dostatočne plní aj sankčnú funkciu primeraného finančného zadosťučinenia. Zdôraznil, že spotrebiteľ nie je povinný preukazovať ujmu, ktorá mu vznikla, pretože zákon o ochrane spotrebiteľa priznáva právo na finančné zadosťučinenie nie je v prípade vzniku ujmy ale už vtedy, keď mu ujma v nadväznosti na porušenie práv spotrebiteľa vzniknúť mohla. Uviedol, že nárok na primerané finančné zadosťučinenie nie je ani paušalizovaným nárokom na náhradu škody, či vydanie bezdôvodného obohatenia a žalobcovi ostal zachovaný nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo vzťahu k žalovanému, ktorému v úverovom vzťahu dlžnú sumu preplatil. Súd považoval za dôvodné primerané finančné zadosťučinenie v sume 1.100,- Eur, prevyšujúce 50% sumy o ktorú sa chcel žalovaný na úkor žalobcu obohatiť v konaní o zaplatenie 2.221,84 Eur.

6. O trovách konania rozhodol tak, že považoval žalobcu za plne úspešného pokiaľ ide o základné právo a samotný nárok na primerané finančné zadosťučinenie. Žalobcovi tak patrí proti neúspešnému žalovanému plná náhrada trov konania. V zmysle platnej právnej úpravy o konkrétnej výške náhrady trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia.

7. Proti rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný, a to v celom rozsahu. Odvolanie právne odôvodnil ust. § 365 ods. 1 písm. b), d) a h) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“). Namietal, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je nepreskúmateľné, a to pokiaľ ide o výšku priznaného nároku a tiež aj pokiaľ ide o základ priznaného nároku. V tejto súvislosti poukázal na ust. § 220 ods. 2 C.s.p. a na nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 736/16. Namietal, že napadnutý rozsudok neobsahuje označenie jedinej skutočnosti vyplývajúcej z vykonaného dokazovania alebo z jeho úvahy, ktorou by bola odôvodnená suma 1.100,- Eur, a tento nedostatok zásadným spôsobom odporuje zákonu, pričom nie je z neho zrejmé, v čom je daná napríklad primeranosť. Uviedol, že podanie žaloby na súd nie je porušením žiadneho práva spotrebiteľa a rovnako ani zamietnutie žaloby nie je rozhodnutím o úspešnom uplatnení práva. Poukázal a to, že z gramatického a logického výkladu ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. vyplýva, že základnou podmienkou pre vznik nároku je úspešné uplatnenie práva a nie je ním situácia zamietnutia žaloby voči spotrebiteľovi, pretože k zamietnutiu súd môže pristúpiť aj ex offa, a to aj keď je spotrebiteľ pasívny alebo z iných dôvodov. Ak by chcel zákonodarca priznať spotrebiteľovi právo na primerané finančné zadosťučinenie za každé porušenie spotrebiteľského práva, zakotvil by to priamo a neviazal by ho na to, či sa spotrebiteľ úspešne domáhal jeho ochrany na súde. Poukázal na to, že medzi súdom uvádzanými dôvodmi a priznaným nárokom je nápadný a zjavný nepomer. Namietal, že súd prvej inštancie nepresvedčivým spôsobom a v rozpore s požiadavkou rovnosti strán a objektívneho posúdenia vec neposudzoval komplexne. Navrhol, aby odvolací súd zmenil

napadnutý rozsudok tak, že žalobu zamietne a žalovanému prizná právo na náhradu 100% trov právneho zastúpenia v konaní pred súdom prvej inštancie. Zároveň si uplatnil nárok na náhradu trov za odvolacie konanie a trovy právneho zastúpenia v odvolacom konaní, a to v plnom rozsahu.

8. Žalobca sa k podanému odvolaniu nevyjadril.

9. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 C.s.p.) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 C.s.p.), oprávneným subjektom (§ 359 C.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 C.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. C.s.p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 C.s.p. a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

10. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

11. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietanou nepreskúmateľnosťou, inou vadnou konania a nesprávnym právnym posúdením, teda to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (viď rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II.ÚS 78/05).

12. K nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolací súd uvádza, že nezávislosť rozhodovania súdov sa musí uskutočňovať v ústavnom a v zákonom procesnoprávnom a hmotnoprávnom rámci. Procesnoprávny rámec predstavujú predovšetkým princípy riadneho a spravodlivého procesu, ako vyplývajú z čl. 46 ods. 1 a nasl. Ústavy SR a z čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Jedným z týchto princíпов, predstavujúcim súčasť práva na spravodlivý proces a vylučujúcim ľubovôľu pri rozhodovaní je aj povinnosť súdu svoje rozhodnutie odôvodniť, a to spôsobom zakotveným v § 220 ods. 2 C.s.p.. Z odôvodnenia rozhodnutia preto musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami súdu pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi súdu na strane druhej. Povinnosťou súdu je vždy taktiež dostatočným a rozumným spôsobom vyrovnať sa s argumentmi sporových strán, ktoré môžu mať vplyv na jeho rozhodnutie. Neznamená to však, že súd musí rozhodnúť v súlade so skutkovým a právnym názorom tej ktorej strany, postačuje, že sa s jej argumentmi vo svojom rozhodnutí ústavne akceptovateľným spôsobom vyrovná. Za daného stavu potom odôvodnenie tu napadnutého rozhodnutia rešpektuje kautely určujúce minimálnu mieru racionality a konzistencie skutkovej a právnej argumentácie, teda je preskúmateľné.

13. K námietke, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci odvolací súd uvádza, že tento odvolací dôvod dopadá na akékoľvek pochybenia v procesnom postupe súdu, ktoré nie sú subsumovateľné pod ostatné odvolacie dôvody, avšak len za predpokladu, že mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Takáto iná vada však v posudzovanom spore odvolacím súdom zistená nebola.

14. K námietke o nesprávnom právnom posúdení odvolací súd poznamenáva, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. 7 Cdo 7/2010). Ani táto odvolacia námietka naplnená nebola.

15. Podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa (ďalej len „Zákon o ochrane spotrebiteľa“), proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa

môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

16. V prejednávanej veci je predmetom konania nárok žalobcu opierajúci sa o ustanovenie § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa. Podľa poslednej vety tohto ustanovenia, spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Jediným predpokladom pre uplatnenie práva na primerané finančné zadostučinenie je porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom. Zákon nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privedená nejaká ujma. Postačuje, ak k takémuto porušeniu práva alebo povinnosti dôjde.

17. Samotné ustanovenie § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa viaže vznik práva na finančné zadostučinenie na úspešné uplatnenie porušenia práva spotrebiteľa a takýmto môže byť aj konanie, v ktorom sa dodávateľ domáhal zaplata sumy spotrebiteľom nezaplatanej, avšak zo zmluvy, ktorá nespĺňa zákonom predpísané náležitosti. Podmienky vzniku nároku na primerané finančné zadostučinenie sú formulované v ustanovení § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa, a z tohto ustanovenia nie je možné vyvodiť záver, že finančné zadostučinenie možno spotrebiteľovi priznať len v prípade, ak porušenie práva nie je možné napraviť inak, rovnako nevyklučuje možnosť žiadať finančné zadostučinenie popri iných nárokoch spotrebiteľa predpokladaných zákonom vychádzajúcich z porušenia jeho práv, resp. že primeraného finančného zadostučinenia sa nemožno domáhať v súvislosti s porušením práva podľa ustanovení Občianskeho zákonníka zameraných na ochranu spotrebiteľa. Za daného stavu nie je možné považovať konanie žalobcu, ktorý po tom, ako súd prvej inštancie zamietal žalobu žalovaného v prevyšujúcej časti za konanie v rozpore so zákonom, dobrými mravmi, prípadne za šikanózne uplatnenie práva.

18. Odvolací súd nepopiera, že pri rozhodovaní o nároku na finančné zadostučinenie je potrebné prihliadať na okolnosti prípadu, bol to však žalovaný, kto požadoval od žalobcu plnenie z úveru, v prípade ktorého neboli dodržané všetky zákonné náležitosti a ktorý bol tak postihnutý sankciou bezúročnosti a bezpoplatkovosti. Je teda zrejme, že žalovaný požadoval od žalobcu aj také plnenie z úveru na ktoré žalovaný nemal nárok, pričom ak by žalobca toto plnenie z úveru žalovanému aj reálne plnil, došlo by na jeho strane k bezdôvodnému obohateniu. Takéto konanie žalovaného v pôvodnom konaní bolo nepochybne spôsobilé privediť žalobcovi ako spotrebiteľovi ujmu. S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd konštatuje, že za daného stavu, s ohľadom na závažné porušenie práv žalobcu zo strany žalovaného, ktorých ochrany sa žalobca úspešne domohol na súde, je priznanie finančného zadostučinenia plne dôvodné.

19. Odvolací súd vzhľadom na vyššie uvedené už len konštatuje, že žalovaný v odvolacom konaní nevzniesol žiadne nové námietky, s ktorými by sa už nevyporiadal súd prvej inštancie pri rozhodovaní vo veci samej a opätovné zdôvodnenie ich neopodstatnenosti pre rozhodnutie v tejto veci aj odvolacím súdom by bolo len opakovaním už vyčerpávajúceho zdôvodnenia poskytnutého sporovým stranám súdom prvej inštancie v odôvodnení napádaného rozhodnutia.

20. Vo vzťahu k otázke výšky primeraného finančného zadostučinenia odvolací súd poukazuje na to, že v tomto smere bola odvolacia námietka žalovaného nedôvodná, pretože z obsahu napadnutého rozsudku vyplýva odôvodnenie priznania primeraného finančného zadostučinenia vo výške 1.100,- Eur. Odvolací súd len na zdôraznenie správnosti uvádza, že v pôvodnom konaní sa žalovaný domáhal zaplata sumy 2.221,84 Eur z titulu nezaplatanej istiny, avšak s poukazom na vyslovený záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti uzatvorenej zmluvy bol žalobca povinný vrátiť len vyčerpanú sumu úveru t.j. 1.258,40 Eur a keďže žalobca žalovanému z takto vyčerpanej istiny neuhradil sumu 172,32 Eur, bol na jej zaplata v pôvodnom konaní zaviazaný a vo zvyšku (2.049,52 Eur) bola žaloba žalovaného zamietnutá. V tomto smere odvolací súd zdôrazňuje, že v prípade, ak by v tejto veci nebol

vyvolaný spor a žalobca ako spotrebiteľ by žalovanému ako dodávateľovi uhradil celú sumu 2.221,84 Eur, vzniklo by tak na jeho strane bezdôvodné obohatenie vo výške 2.049,52 Eur. Z uvedeného dôvodu priznanie primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 1.100,- Eur je primerané, pretože toto predstavuje niečo málo viac ako polovicu z bezdôvodného obohatenia, ktoré mohol žalovaný získať v prípade, ak by zo strany žalobcu boli zaslané všetky úhrady z poskytnutého úveru. Odvolací súd sa preto v tomto smere stotožňuje s rozhodnutím súdu prvej inštancie vo vzťahu aj k výške priznaného finančného zadosťučinenia a túto považuje zodpovedajúcu povahe a charakteru ujmy, ktorá žalobcovi vznikla konaním žalovaného.

21. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav veci, správne vyhodnotil jednotlivé dôkazy, ako aj správne právne vec posúdil (§ 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa).

22. Odvolací súd ďalej poukazuje na to, že správne výroku vo veci samej zodpovedá aj správny výrok o trovách konania.

23. Vzhľadom na vyššie uvedené preto odvolací súd podľa ustanovenia § 387 ods. 1, 2 C.s.p., stotožňuje sa s dôvodmi v rozhodnutí uvedenými, rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

24. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 C.s.p. a § 255 ods. 1 C.s.p. tak, že stranám sporu nebola priznaná náhrada trov odvolacieho konania. V odvolacom konaní bol úspešný žalobca, ktorému však zo spisu žiadne preukázateľné trovy odvolacieho konania nevyplývajú, ani si ich neuplatnil. V odvolacom konaní neúspešnému žalovanému nemohla byť priznaná náhrada trov odvolacieho konania. Súd preto vyslovil, že stranám sporu nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva. Správnosť takého rozhodnutia vyplýva aj z rozhodnutia NS SR sp.zn. 6Cdo/544/2015.

25. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).